

mende vedvarer forsørgelsespligten, indtil ægteskabet ophæves endeligt, medens hustruens forsørgelsespligt ophører, når hun kan betragtes som forladt af manden, eller der er opnået separation eller skilsmisse. Der opstilles særlige regler for børn født uden for ægteskab, og det fastslås, at forsørgelsespligten over for et barn bortfalder ved adoption, ved at barnet indgår ægteskab, eller i tilfælde af en datters svangerskab fra det tidspunkt, da der skønnes at være 8 uger til fødslen. Sidstnævnte regel tilsigter at hjælpe unge piger, der endnu ikke har opnået en sådan tilknytning til arbejdsmarkedet, at de kan få barseldagpenge, så de i stedet kan få hjælp uden hensyn til forældrenes økonomiske forhold.

I den foreslåede lovbestemmelse fastslås udtrykkelig den enkeltes pligt til at forsørge sig selv.

Under hensyn til, at spørgsmålet om ægtefællernes privatretlige forsørgelsespligt over for hinanden for tiden behandles i det ægteskabsudvalg, der er nedsat af justitsministeren, synes det ikke hensigtsmæssigt at foretage gennemgribende ændringer med hensyn til forsørgelsespligten over for det offentlige for en ægtefælle. Der foreslås derfor blot en ligestilling mellem mandens og hustruens forsørgelsespligt over for det offentlige, således at denne — ligesom efter de privatretlige regler — vedvarer, til der foreligger separation eller skilsmisse.

Reglerne om forsørgelsespligten over for børn er bragt i overensstemmelse med de privatretlige regler i § 13 i lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling, der ikke angiver forskel i forsørgelsespligten over for børn født i og uden for ægteskab. At et barn er resultat af en kønsfrihedsforbrydelse, har efter lov om børns retsstilling alene betydning for udmålingen af faderens bidrag og findes ikke at burde have betydning med hensyn til forsørgelsespligten over for det offentlige, idet det synes naturligt at lade moderens forsørgelsespligt bestå også i denne situation. Reglen om ophør af forsørgelsespligten over for en gravid datter 8 uger før forventet fødsel foreslås ændret til, at forældrenes forsørgelsespligt ophører, når barnet — hvad enten det er en søn eller en datter — selv får forsørgelsespligt over for et barn, eller når en datter må have hjælp fra det offentlige i forbindelse med et svangerskab. Det synes ønskeligt at kunne se bort fra forældrenes indtægt, såvel når barnet selv har et barn at forsørge, som når der må ydes en datter hjælp på et tidligere tidspunkt af svangerskabet, f. eks. med henblik på at afværge en truende abort.

Den hidtidige regel om, at forældrenes forsørgelsespligt ophører ved adoption, er udeladt som overflødig, idet det i § 16, stk. 1, 2. pkt., i adoptionsloven af 7. juni 1972 fastslås generelt, at retsforholdet

mellem adoptivbarnet og dets virkelige slægt bortfalder ved adoption.

Til § 7.

I bestemmelsen fastslås det principielt, at der skal ydes betaling for bistand fra det offentlige til en person selv eller til familiemedlemmer, der er omfattet af pågældendes forsørgelsespligt efter § 6. Det anføres dog udtrykkeligt, at der ikke kan blive tale om at kræve betaling hos modtageren af konstant hjælp og hjælp i øvrigt, der ydes under hensyn til pågældendes økonomiske trang. Retningslinier for fastsættelse af betalingen for de enkelte former for bistand angives i lovforslagets enkelte afsnit. I den gældende lovgivning findes betalingsregler i forsørgslovens §§ 26 og 27, børne- og ungdomsforsørgslovens §§ 69 og 98, husmoderaflønnings- og hjemmehjælpslovens § 4 og omsørgslovens § 10.

I stk. 2 fastslås en almindelig inddrivelsesregel svarende til forsørgslovens § 32 og omsørgslovens § 10, stk. 5 (idet henvisningen til retsplejelovens kap. 54 er udgået som overflødig). Man afhjælper derved problemer med hensyn til gennemførelsen af betaling på områder, hvor man hidtil har savnet særlige inddrivelsesregler, f. eks. med hensyn til husmoderafløsning og hjemmehjælp.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til reglerne i forsørgslovens § 33 om det offentlige adgang til at indtræde i kravet efter en privatretlig bidragsresolution eller i retten til at kræve en sådan resolution udfærdiget. Det forudsættes, at det offentlige dermed indtræder i retten til at søge bidrag inddrevet, således at en regel svarende til forsørgslovens § 34 er overflødig. Der findes ikke grundlag for at opretholde reglen i forsørgslovens § 36 om de sociale myndigheders mulighed for at fastsætte en foreløbig betaling i tiden, indtil en bidragsresolution er udfærdiget. Det skønnes mere hensigtsmæssigt at instruere de sociale myndigheder om hurtigst muligt at rette henvendelse til overøvrigheden om fastsættelse af bidrag efter privatretlige regler.

Til kapitel 3.

I dette kapitel omtales de organer, der deltager i administrationen af den foreslåede lov. Endvidere gives der regler for, hvilken lokal myndighed det påhviler at yde bistand i det enkelte tilfælde, og hvilken kommune der skal deltage i udgifterne herved.

Med hensyn til reglerne om kompetenceforhold mellem de kommunale og amtskommunale organer henvises til lov nr. 123 af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse og lov nr. 227 af 27. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender.